

Liten Julbeträktelse

Undret i det kalla Tomtelandet

Året som snart var slut i det en gång så vänliga och välmående Tomtelandet hade varit annorlunda på många sätt. Inte var det för att sommaren varit rekordvarm och skogsbränderna härjat. Inte heller var det för att Hackademiens tomtegubbar och deras gris löpt gatlopp eller att tomtelandslaget lyckats klara sig bra i Österland

Nej, det viktiga var att det under året hade gått ut ett påbud om att alla sorters vuxna tomtar kunde skicka önskningar till Tomteholm där Jultomtarna bodde. Fler än vanligt hade hörsammat denna möjlighet och lagt sina önskemål i lådor över hela landet. När alla dessa önskningar sedan lades samman blev några Jultomtarna glada över att just de fått så många. Andra var både ledsna och arga att inte så många, som de väntat sig, hade skickat önskelistor till dem.

Precis som före varje jul blev det snart dags för Jultomtarna att börja sina förberedelser. Sådana hade under alla tidigare år gått utan problem. Det hade oftast varit helt självklart vilken tomte som skulle bli arbetsledare för julklappstillverkning och utdelning. I år var det dock annorlunda. Direkt efter att de sista postsäckarna med önskebrev hade öppnats började bråket om ledarskapet.

Den gråe men rödklädde stortomten, Staffan, tyckte att han skulle få behålla ledarluvan. Detta därför att han och hans vänner bland "Rödluvorna" hade fått några fler önskningar än den andra stora tomtegruppen, "Blåluvorna". Bland dessa tyckte den lille Krister, som ändå var störst bland Blåluvorna, att han skulle bli ledartomte och då gärna tillsammans med en eller flera blå viceledare. Underförstått skulle hans ledarskap kunna fungera eftersom han utgick från att de föraktade "Brunvantarna" skulle stödja honom.

Nu var käbblet i full gång. Det skälldes, tjtades och gnatades om vart annat. I ett försök att få någon ordning i kaoset kopplade Jultomtarna till och med in en medlare. Denne, som trots att det var väl känt att han var Blåluvetomte, blev ändå till slut accepterad av alla. Pladdret, skället och bråken blev förstås inte mycket bättre av hans insatser

Så gick tiden och julen närmade sig allt snabbare. Våldigt lite verkstad hade det blivit av det hela. Nu hade bråket inte längre begränsats till en strid mellan röda och blå tomtar. Inom Blåluvorna var man inte heller överens om tagen. Tomtarna med mörkblå luvor och ljusblå tofsar hade surnat till. De och deras ledare, Maramön och Knallen, tyckte att Krister flirtade för mycket med Brunvantarna och deras chefstomte, Bråkan. Krister och hans underdåniga väninna, Tora, från de mörkblå "Kristusluvorna" protesterade verbalt. I handling visade det sig dock att det var precis såsom Maramön och Knallen befarat.

Medan käbblen pågick som värst hade nämligen Krister och Tora plockat en hel säck full med julklappar. Flera av dessa var sådana som Bråkan också ville sända ut. Den fulla säcken var därmed fylld med allt annat än det goda julevangeliet. Den var nämligen proppad med mjuka värmande paket till de rika och välbeställda. De utsatta och behövande fick däremot inte bara hårda, illaluktande och slarvigt inslagna paket utan en del var också fulla med orättvisa kravbrev. Detta var verkligen inte de julklappar som Tomtelandets många rättvisetänkande hade önskat.

Efter stort palaver lyckades Krister, Tora och Bråkan tillsammans bära ut säcken genom stora salen och ut till Tomtepostens väntande bil. Det hjälpte föga att Rödluvorna högljutt försökte stoppa säckkuppen. Maramön och Knallen hade nämligen somnat vid sina hyvelbänkar och kunde därmed inte hjälpa till att hindra skandalen. Detta trots att de i likhet med Rödluvorna sagt sig vara starkt emot att Brunvantarna någonsin skulle få skicka iväg några av sina elaka paket.

Det förskräckliga säckintermezzot gjorde förstås tomteröran ännu rörigare. De hemliga samtal som förts mellan Staffan, Maramön och andra fiender till Brunvantarna hade inte lett till någon lösning. Krister och Tora försökte att på sin kant vädja till Maramön och Knallen om att komma in i deras mörkblå famnar. Detta hindrade dock inte, att Tora tog varje chans att förnedra och förlöjliga alla med ljusblå tofsar som höll fast vid viktiga principer. Något som den maktsgugna Tora inte alls kunde begripa. Hon hade ju sedan länge tappat bort det kristna kärleksbudskapet och allt mer börjat lyssna på Brunvantarnas råa åsikter.

Så kom då julen och nu var det länge sedan landets tomtar lämnat in sina önskningar till de styrande i Tomteholm. Ännu var det ingen ordning och reda alls bland Jultomtarna. Tomtelandets innevånare slet sig i hår och skägg men väntade tålmodigt på ordning och reda bland Jultomtarna. Eftersom det nu var som det var så beslöt alla att ändå att fira jul som vanligt. Klapparna och allt annat som hör julen till fick de ordna själva. Att de som inte behövde något skulle få både dyrbara och fina klappar ur Kristers, Toras och Bråkans säck var nu inget att göra något åt. Värre var det med de hårda och iskalla klappar som skulle hamna hos de fattigaste tomtarna. Denna orättvisa fördelning gjorde många tomtar riktigt arga och det började mullra mot den smutsiga säcken både bland stadstomtarna, skogstomtarna och trädgårdstomtarna. Något kanske ändå skulle kunna hända till det bättre in på det nya året.

När så tomtarna, trots läget i Tomteholm, ändå julmyste som bäst hände något som var både oväntat och skrämmande. Då alla tomtar satt där och tittade på Karl-Bertil Jonsson i TV blev det plötsligt svart i rutorna. Och från apparaten i varje hus och rakt ut på golvet klev plötsligt Karl-Bertil. Med sin spröda men stränga pojkröst sa han högt och tydligt till alla som satt där med förvånade och rädda miner:

- *Ska det vara så här orättvist och orättfärdigt i Tomtelandet då vill jag inte vara med längre. Marsch i säng. Ni får inte se hur filmen slutar. Nu går jag för att söka efter kärlek och medmänsklighet. Kanske finner jag det hos det lilla barn som lär ha fötts ikväll. Och ni tomtar ska veta, att blir det inte varmare och vänligare här hos er så kommer jag aldrig tillbaka igen.*

Därmed försvann Karl-Bertil lika plötsligt som han kommit.

Nästan alla tomtar satt där både gapande, rädda och skamsna. Ett under hade uppenbarligen skett men hur många hade förstått dess innebörd och hur många brydde sig egentligen? Kanske går budkavlen än en gång i Tomteland. Ja, den som lever får se.

God Jul alla!

Önskar Lasse